

Mc 1,21-28

21 Au venit la Cafarnaum. Și îndată, în zi de sâmbătă, a intrat în sinagogă și a început să-i învețe. 22 Și erau uluiți de învățătura lui, pentru că el îi învăța ca unul care are autoritate și nu în felul cărturarilor. 23 În sinagoga lor era un om cu duh necurat care a strigat: 24 „Ce ai cu noi, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne distrugi? Știu cine ești: Sfântul lui Dumnezeu”. 25 Dar Isus i-a poruncit, spunându-i: „Taci și ieși din el!” 26 Iar duhul necurat, scuturându-l și strigând cu glas puternic, a ieșit din el. 27 Atunci toți au fost cuprinși de teamă încât se întrebau între ei: „Ce-i asta? O învățătură nouă dată cu autoritate! El poruncește până și duhurilor necurate și ele i se supun”. 28 Și îndată i s-a dus faima pretutindeni în toată împrejurimea Galileii.

Isus ia chemat pe primi patru discipoli invitându-i să fie pescari de oameni. Care este semnificația de pescari de oameni? A-i scoate pe oameni dintr-un ambient care le poate cauza moarte lor. Și începe pescuitul. Dar unde îi duce Isus pe discipoli săi să pescuiască? Și aceasta este surpriza care ne-o pregătește evanghelia lui Marcu în pasajul din această evanghelie, la capitolul 1, versetele 21-28.

Isus nu-i poartă pe discipoli săi pentru a salva oamenii în locuri defăimate sau locuri păcătoase, ci în locuri de cult, în locuri religioase. Sunt aceste ambiente în care trebuie salvați oamenii, pentru că sunt aceste locuri care riscă să dea moarte persoanelor care le frecventează.

Citim din Marcu:

Au venit la Cafarnaum. Și îndată, în zi de sâmbătă, a intrat în sinagogă și a început să-i învețe.

Evanghelistul nu afirmă că Isus participă la cult, ci merge în sinagogă pentru a învăța și învățătura sa este exact contrariu de ceea ce acolo se transmitea. Isus, în învățătura sa, vrea să elibereze persoanele de ceea ce mai târziu le va denunța ca **”doctrine ale oamenilor”, ”tradiția bătrânilor”**, care nu au nimic de-a face cu voința lui Dumnezeu.

Marcu scrie că reacția lumii este particulară, **erau uluiți de învățătura lui**. Și sublinează, **pentru că el îi învăța ca unul care are autoritate**. A avea autoritate înseamnă a avea un mandat divin. **Și nu în felul cărturarilor**. Scribii sau cărturarii erau cei care aveau acest mandat divin pentru a învăța.

Scribii erau teologi oficiali a sinedriului, erau magisterul infailibil, persoane extraordinar de importante; se credea că, cuvintele scribilor sunt aceleași cuvinte ale lui Dumnezeu, când era un conflict între cuvântul scris și învățătura unui scrib, trebuie să se de-a dreptate unui scrib pentru că el era unicul interpret adevărat a sfintei scripturi. Ei bine, abia Isus învață, iată că lumea începe să deschidă ochii. Acest Isus are mandat divin pentru a învăța, nu scribii noștri.

Și iată că începe conflictul. Imediat, cum Isus a intrat în sinagogă și a început să învețe, imediat apare conflictul. **În sinagoga lor era un om cu duh necurat**. Denunțul pe care-l face evanghelistul este foarte serios și dramatic: iată produsul sinagogii, un om posedat de un duh necurat. Frecventarea acestor locuri de cult, frecventarea acestor locuri religioase, a primi într-o manieră irațională învățătura care le este dată, face persoanele impure.

Impure înseamnă imposibilitatea de a comunica cu Dumnezeu. Învățătura religioasă nu numai că nu aproprie lumea de Dumnezeu, dar era cea care îi împiedica. Ei bine, a început **a striga: Ce ai cu noi, Isuse din Nazaret?** Este straniu că un om vorbește la plural. **Ai venit să ne distrugi?** Acest om se simte amenințat de Isus. Dar de ce vorbește la plural? Pe cine distruge Isus cu învățătura sa? Distruge categoria și reputația scribilor. Așadar acesta este omul care a dat o adeziune irațională, necondiționată la învățătura scribilor și când vede această învățătură se simte în pericol, la fel și religiozitatea sa proprie, credința proprie.

Iată de ce reacționează. Este omul care se face purtător de cuvânt a categoriei scribilor. Și îl recheamă la îndatorie sa. **Știu cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.** Sfântul lui Dumnezeu este o expresie care indică pe Mesia care trebuia să respecte fidel legea și apoi să o impună. Isus nu acceptă dialogul. **Și Isus i-a poruncit, spunându-i: „Taci și ieși din el!” Iar duhul necurat, (scuturându-l) la sfâșiat de durere, și strigând cu glas puternic, a ieșit din el.**

De ce acest duh necurat, care este învins de cuvântul lui Isus lasă omul sfâșiat de durere? De ce este o sfâșiere de durere? Când se ajunge la un anumit punct a propriei existențe și se întâlnește mesajul lui Isus, a trebui să recunoști că toată învățătura în care ai crezut, toate practicile religioase pe care le-ai făcut, nu numai că nu permiteau comuniunea cu Dumnezeu, dar erau propriu obstacolul care-l împiedica, ei bine a se elibera de toate acestea este o sfâșiere dureroasă. Te simți trădat, te simți înșelat.

Atunci toți au fost cuprinși de uimire (teamă) încât se întrebau între ei: „Ce-i asta? O învățătură nouă. Termenul "nouă" folosit de evanghelist nu are sens de adăugat în timp (o învățătură nouă) ci o nouă învățătură, nouă de o calitate care substituie tot restul. Învățătura lui Isus este răspunsul lui Dumnezeu la necesitatea de plinătate de viață pe care fiecare persoană o are în interiorul său. Și aceasta lumea l-a perceput.

Dată cu autoritate! Iată din nou se reafirmă că Isus are autoritate, adică mandat divin pentru a învăța și nu scribii. **El poruncește până și duhurilor necurate ...** Și aici Isus a poruncit la unul, dar lumea extinde efectul, eficacitatea învățăturii lui Isus la toate situațiile de impuritate. ... **și ele i se supun. Și îndată i s-a dus faima pretutindeni, în toată împrejurimea Galileii.**

Așadar se răspândește învățătura lui Isus. Desigur că scribi nu vor sta cu mâinile în sân, iar apoi se vor răzbuna și mai târziu vom vedea că vor fi scribii care vor spune că Isus este posedat de un duh necurat.